

MICHAEL TŘEŠTÍK

TOMÁŠ TŘEŠTÍK

KATKA

motto

PŘÍBĚH NARKOMANKY

Katka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael Třeštík
Katka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHAEL TŘEŠTÍK

TOMÁŠ TŘEŠTÍK

KATKA

PRAHA 2020

PŘÍBĚH NARKOMANKY

S Katkou jsme se seznámili v roce 1996. Moje žena Helena tehdy natáčela v terapeutické komunitě pro drogově závislé v Němčicích film o terapeutce M. a na jejích dvou klientkách, Katce a Markétě, chtěla zachytit cestu od závislosti k jejímu překonání.

V roce 1997 ale terapeutka M. z osobních důvodů ukončila účast na natáčení a Markéta po krátké době léčbu završila a odstěhovala se do Ameriky. Zbyla jenom Katka. Jenže ta z léčebny předčasně odešla, zmizela neznámo kam a nikdo na ni neměl kontakt.

Katka byla krásná štíhlá dívka s přirozeně černými vlasy, plnými rty a uhrančivýma očima. Výborně formulovala, nerozbíhala se, dovedla výpovědi pointovat, ale hlavně o své závislosti mluvila s velkou otevřeností, autenticitou i nadhledem. Moje žena se rozhodla Katku za každou cenu najít a v natáčení s ní pokračovat. Hledala ji rok. Z terapeutických a narkomanských kruhů se dozvěděla, že se občas vyskytuje na Staroměstském náměstí, tak kdykoliv se to jen trochu hodilo, šla přes centrum Prahy, a chodila tam tak dlouho, až Katku v roce 1998 skutečně potkala. To už Katka žila s přítelem Láďou. S pokračováním natáčení naštěstí souhlasili oba.

Natáčeli rádi a ochotně, jednak proto, že je někdo poslouchal a oni se mohli vypovídat ze svých tísní, jednak proto, že za každé natáčení, i jenom zvukové, dostali honorář. Já jsem byl dramaturgem filmu, syn Tomáš, Katčin vrstevník, se s ní spřátelil a příležitostně ji i jejího partnera fotografoval.

V té době už byla Katka silně závislá na heroinu a drogy viditelně poznamenávaly její fyzický i psychický stav. Občas se s partnerem neúspěšně pokoušeli o léčení, někdy zmizeli z dohledu, ale když potřebovali peníze, zase se vynořili jako tragická ponorná řeka. V roce 2001 tak byl dokončen hodinový film *V pasti* pro Českou televizi. V roce 2002 moje žena s Katkou ještě natočila půlhodinový dokument do televizního cyklu o závislostech *Když musíš, tak musíš*. Od té doby se Katka ozývala jen sporadicky, když nutně potřebovala peníze nebo přímluvu v nějaké léčebně, na policii nebo na sociálním odboru.

Film *V pasti* se mezitím stal účinnou pomůckou pro prevenci drogové závislosti na školách, proto produkční společnost Negativ v roce 2007 přišla se záměrem v natáčení pokračovat. Moje žena tedy Katku znovu vyhledala. Tou dobou byl už Láda ve vězení, Katka žila s jiným přítelem, s Romanem, ale natáčet byli ochotni opět oba. Říkali, že to budou vnímat jako impuls k novému léčení a k odpoutání se od drog. Několik pokusů sice udělali, ale buď utekli hned ze začátku, nebo do léčebny vůbec nedojeli.

V době, kdy se film měl dokončovat, Katka otěhotněla. Všem nám svitla naděje, že těhotenství a narození dítěte budou dostatečně silné důvody, které Katce pomohou drogy překonat. Heroinová závislost, všechny tři typy žloutenky, nemocná játra, bezdomovectví i Katčina nespolehlivost těhotenství komplikovaly.

Pak detoxy, útky, porod, boj dítěte s abstinenčním syndromem, útěk z kojeneckého ústavu, opuštění dítěte, návrat k bezdomovectví, zbavení rodičovských práv, soudy za výrobu a distribuci drog, fyzické i psychické chátování.

Po čtyřech letech natáčení, v roce 2010, tak vznikl celovečerní film *Katka*, který opět přispěl k prevenci drogové závislosti.

V roce 2010 jsem převedl Katčin příběh do knižní beletrizované podoby, ale ač jsem se sebevíc bránil skepsi, text vyzněl depresivně a beznadějně a moje žena, která stále ještě měla víru a naději, že se Katka ze závislosti přece jenom dostane, s ním nesouhlasila. Rozhodli jsme se jej tedy nevydat.

S Katkou se dál nic nového nedělo, pokusy o léčení ustaly, přibýly konflikty s policií, prohloubily se fyzické obtíže.

Občas zavolala, že potřebuje, abychom se někde přimluví, že ji okradli, že je v krizi, nebo potřebuje spacák či vyprat prádlo. Moje žena nebo syn se s Katkou setkali, přinesli spacák, dali jí peníze, vyprali prádlo.

Na jaře roku 2019 Katka přišla s tím, že chce o svém životě napsat knihu. To už byl Roman ve vězení a žila s novým přítelem. Dohodli jsme s ní pravidelná setkávání, kdy ona bude vyprávět, moje žena ji bude natáčet na diktafon a já to sepíšu.

Asi čtrnáct dní po tom, když odvysílali ten film o mně, jsem šla na Palmovce na úřad po mostíku přes ten malej potok, co tam je. Šel proti mně kluk, a jak jsme se míjeli, tak mě ze strany nakopl. Hodně. Já jsem se jenom otočila a říkám, co dělá. A on – ty kundo fetišácká! To bylo takový první oslovení po filmu. Ale taky ke mně přišli dva lidi, kteří mi poděkovali, že díky tomu dokumentu přestali brát úplně. Hlavně pro takový lidi jsem ten film dělala. To mi pak říkalo víc lidí, že po tom filmu se jim

úplně rozsvítilo v hlavě a že se rozhodli, že nikdy nezačnou s drogama. V každém případě, i kdyby to měl být jeden jedinej člověk, kterému by to pomohlo, tak je to dobrý. Proto jsem taky začala dělat ten dokument. Pro ty lidi. A teď chci napsat o tom knihu. Nejen o mně, ale o drogách, o celý tý drogový scéně a taky, jak jsem se k těm drogám dostala. Já doufám, že to bude mít smysl.

Ale jen na prvním setkání byla Katka schopna souvisleji mluvit. Na ostatní buď přišla ve stavu, že mluvit srozumitelně nemohla, nebo si jen vzala peníze, odešla si koupit drogy a už se nevrátila. Většinou ale nepřišla vůbec. Nakonec nám oznámila, že s námi psát knihu nebude, že ji napíše její nový přítel. Přítel knihu nenapsal a s Katkou se rozešel.

Knihu jsem tedy sestavil ze stovek hodin namluvených při natáčení filmů a z toho, co se z její duše podařilo zachránit. Tomáš k textu vybral a upravil fotografie, které během našeho „života s Katkou“ pořídil.

Michael Třeštík

I. PŘÍBĚH ZAČÍNÁ

„Úplně se mi rozjasnily barvy,
bylo to všechno takový krásný,
šťastnej stav.“

Knihu *My děti ze stanice ZOO* jsem četla v pátý třídě, byla to zakázaná knížka, jen pro dospělé. Ale my jsme se nějak k té knížce dostali. Já jsem nikdy nečetla, ani teď nečtu knížky, ale tuhle knížku jsem přečetla během dvou dnů. A hrozně jsem se viděla v hlavní postavě, v tý Christiane. Měla jsem hrozně přísnýho nevlastního tátu, měla jsem z něho velkej respekt, aspoň do té doby, než jsem začala brát drogy, to jsem měla takovej strach, že bych si na drogy prostě nedovolila šáhnout. To vím tohleto, že bych si to nedovolila, protože vůbec nevím, jak by to potom dopadlo. No a pak tadyta knížka, když jsem ji přečetla, tak jsem věděla, že to je něco, co mě přitahuje. Je to divný, ale tyhle knížky by se neměly dostávat dětem do ruky, to je pravda.

Ta knížka asi měla odrazovat, ale mě neodrazovala, spíš přitahovala. Ale můj otec by se to musel dozvědět, kdybych brala drogy, takže sáhnout na fet by mi strach z něho nedovolil. Pak se ale maminka rozvedla, po revoluci, to mně bylo sedmnáct let. A protože máma měla taky šílenou výchovu, tak měla takový to heslo – užívej si, dokud můžeš. Takže mi dávala svobodu. Já jsem sice musela něco dodržovat, třeba chodit spát v nějakou hodinu, když jsem chodila do školy, a když mně bylo patnáct, tak přijít maximálně do deseti do večera domů. A když ne, tak jsem prostě byla bitá, ale vždycky jsem to mohla nějak okecat.

Když jsem se ptala mamky, proč se s tátou rozvedli, říkala, že za komunistů bylo zakázaný mít homosexuální vztah. Ona byla lesba už odmala, říkala mi, že i při tadytom manželovi měla nějaký holky, ale tyhle její vztahy

byly tajný. A jak skončili komunisti, tak se hned rozvedla, to už jsem byla v sedmý třídě. Máma se tím potom netajila, takže když mi v té sedmý třídě jednou řekli lesbo, tak se mě to hodně dotklo a v ten moment jsem mámu za to začala nenávidět. Mě to v té pubertě fakt hodně zranilo. Načež jsem se vlastně začala mstít těm jejím přítelkyním, že jsem je třeba mlátila. Bydlely vždycky úplně normálně s námi. Máma takhle měla tři dlouhodobý vztahy, a teď je sama.

My jsme tři sestry a každá má jinýho otce. A já jsem se mámy ptala, proč teda jako nás má, když byla na ženský, tak říkala, že chtěla mít děti.

Ta první mámina přítelkyně, to byla myslím její největší láska, Květa, žena jejího života. S tou měla vztah vlastně už tenkrát za komunistů a vlastně doteďka jsou spolu v kontaktu. Ale první jako partnerka, to byla holka z pastáku, byla to cigánka, Lukyna měla přezdívkou, s tou byla tři roky. Lukyně tenkrát bylo dvacet šest let a tá máma hodně pomáhala. Máma byla taková, že prostě těm holkám hodně pomáhala s bydlením, se vším, protože chtěla, aby se všichni měli dobře. Nechávala u nás přespávat i její kamarádky, neřešila nějaký věci, že jiný lidi něco řeknou třeba. No a pak byl ještě jeden vztah, co měla. A ten byl dlouho. K jejím věku to byla už starší paní. Tu jsem měla ráda, byly spolu dlouho, a byla hodná. No a poslední vztah, co měla, tak to byla jediná Češka, a ta už tenkrát, když si mě pozvala do hospody a to, jak mě vyzpovídala, tak to už jsem věděla, že je falešná. Ale máma se do ní tak zabouchla, že prostě všechno šlo stranou.

Měla jsem volnost a máma si začala po těch komunistech užívat to, co chtěla, to, co vždycky cejtila, a to byl vztah k těm ženským. Jednou když jsem přijela z tá-

bora, tak mi nepřišla naproti. To jsem byla ještě dítě, bylo mi nějakých čtrnáct nebo patnáct, a ona nepřišla k autobusu. To byla pro mě docela velká rána. A já jsem pak večer zjistila, že se někde flákala se svojí přítelkyní, a to mi přišlo jako hodně špatnej důvod. Vyváděla jsem, něco jí i naznačovala, ale ona to neviděla. Já jsem třeba dělala takový věci, že ty její přítelkyně, nebo ta jedna konkrétně, ta se furt kvůli mně podřezávala. Dělala jsem jim takový peklo, jako těm přítelkyním, a máma nic nevnímala. Když jsme byly se ségrou třeba doma a máma nebyla doma, tak jsme třeba vzaly klíče a tu Lukynu, tu první, jsme zbily, že třeba špatně umyla nádobí. Ona to samozřejmě mámě řekla, ale máma stála vždýcky za svejma dětma, za náma prostě.

BRANÍ

No a zvláštní je, že moje starší sestra brala, když mi bylo čtrnáct patnáct, ale já jsem to vůbec nevěděla. To si uvědomuju až tedka později. A ještě než jsem začala brát, už jsem si tenkrát dělala falešný vpichy sichrhajckou, jako že mám prostě vpichy, a ještě jsem jí to ukazovala, sestře mojí. Byla jsem zvědavá, co na to řekne. Přitom to nebyla ani pravda. A nic se nedělo. A pak když jsem opravdu začala fetovat, tak právě že ségra moje starší měla s tím zkušenosti, takže jsem brala jenom chvilku. Nějakejch, já nevím, třeba tři měsíce. Tři měsíce, a to už máma věděla, protože ségra jí to řekla. A byly to právě takový ty tři měsíce, kdy prostě jsem si neuměla dát dávku a měla

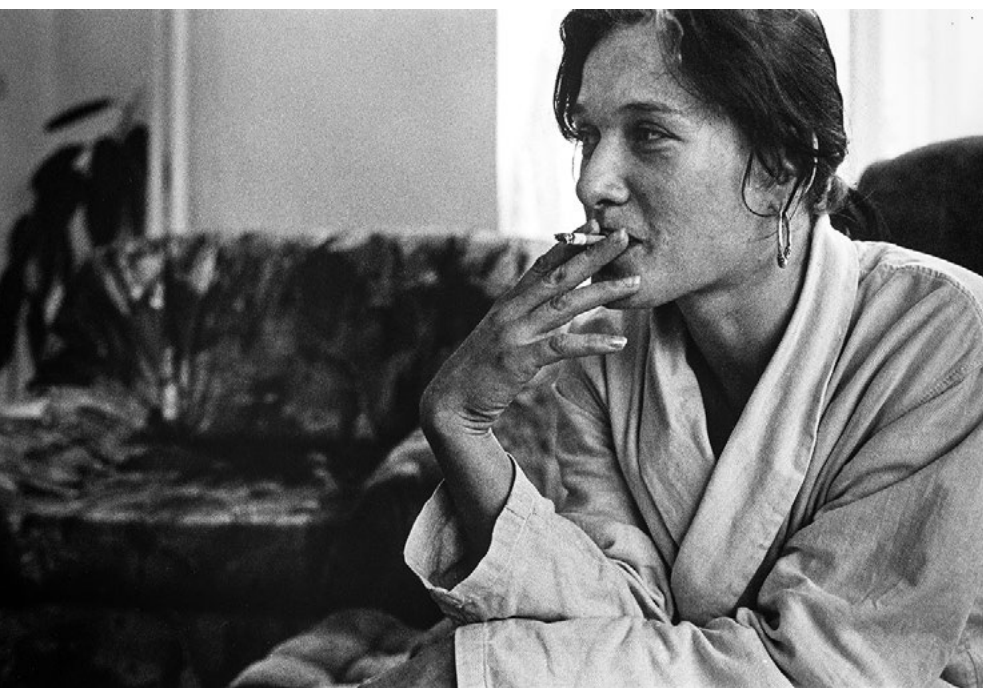
jsem třeba na jednu dávku takových patnáct vpichů v těle. Na rukách. Takže prostě jsem jela s mámou v tramvaji a byla jsem vypernickovaná, protože jsem to neuměla brát, a máma mi řekla, ať si vytáhnou rukáv. To se nemělo cenu bránit, tak jsem jí to ukázala. A byl to fakt asi hrozný pohled na ty rozpíchané ruce, to mámu muselo i hrozně bolet. Jako byl v tom i nějaký odpor vůči mámě.

Ono už za komunistů se braly ty drogy, ale bylo toho tak málo a nevědělo se o tom tolik. Moje máma třeba říkala, že prostě kdyby za jejího mládí bylo tolik drog, že by je možná brala taky. Možná i proto, že byla homosexuálně založená.

Mě k drogám přivedla nevědomost, co to vůbec drogy jsou a co jsou vlastně ty lidi kolem nich zač. To jsem vůbec nevěděla, neměla o tom ani páru. Ale hlavně ta knížka *My děti ze stanice ZOO*, ta mě tak oslovila, že jsem nepociťovala strach nebo respekt z drogy samotný jako takový. Možná proto, že to v té knížce skončilo, jak to skončilo, že prostě žila dál. Žila docela dlouho. I když tam bylo, že jí zemřela ta kamarádka, ale Christiane žila dál.

Vlastního tátu jsem poznala asi až ve dvanácti letech na pohřbu svojí tety. Mohl mi být tak jako jeden, možná ani ne dva roky, když od nás odešel. Já si odmalička pamatuju jenom nevlastního otce, kterej mě vychoval. Jenom jedinýho otce, tady toho nevlastního. Na tom pohřbu se máma zeptala, jestli ho tam poznám, tak jsem samozřejmě tipla úplně někoho jinýho, až ukázala – tak tamhleto je tvůj táta. Představili jsme se. No a pak jsem šla k němu na prázdniny, on už měl taky svoje děti. No a tam jsem si pak dělala svoje prázdniny každé rok. A poznala jsem tu babičku z jeho strany v Kladně.

Byl hodnej. Profesi neměl žádnou, já jsem ze světský rodiny, on taky, máma taky, takže moje prázdniny u něho spočívaly v tom, že jsem jezdila po trhách. Budiček byl ve tři ráno, naložili jsme se do auta, jeli jsme za babičkou, vzali jsme ještě další auto, stánek nebo stánky a jeli jsme do Prahy. A v Praze jsme mohli být třeba už tak v půl pátý a čekali jsme do nějakých sedmi, osmi hodin jenom proto, abysme měli lepší místo v té ulici. Tenkrát jsme prodávali bílý halenky, oblečení prostě. Oni si to kupovali hlavně Němci. A už jako malá holka s mojí babičkou od mámy jsme jezdily na poutě s kšeftama, jako je čerťák. Strašidelnej zámek se tomu říká, a se střelnicema.

Potom jsme tam ještě měli k tomu ty stánky s nějakějma tretkama. To mě bavilo a sama jsem i prodávala.

Máma jako mladá jezdila všude tenkrát – Maďarsko, Polsko, ale to jsem já nezažila. Ale když se rozvedla, udělala si ten stánek na Staromáku a na Karlovým mostě a prodávaly jsme pohledy a matrjošky. S kolotočema jsem jezdila jen s babičkou jako malá.

A už tenkrát, tak to mezi světskejma a cikánama bejvá, mně bylo čtrnáct let a prostě dvě maminky, moje máma s jinou mámou světskou, už mi vlastně domluvily dopředu manžela. Pouštěla mě všude s ním, kamkoliv jsem chtěla, a on mě vždycky slušně přivedl domů, byla to daná věc. Co mě z toho vysvobodilo, byly vlastně drogy. On se mi nelíbil. Byl takovej normální, byl pohlednej, to jo, kdyby byl ošklivej, tak by mi to vadilo, ale prostě jsem začla žít úplně jinak. Začla jsem hrát automaty. A hodně, že jsem si brala peníze z kasy, kolik jsem chtěla, ale tak, aby to nebylo poznat. Ne všechny samozřejmě, ale i tak to bylo očividný, a asi po měsíci mi máma začla počítat zboží a peníze, a to se mě dotklo. No a vlastně jsem se stala gamblerkou a z toho gamblerství mě dostaly až ty fety. Drogy. To mě zachránilo z těch automatů.

PERVITIN

První droga, to vím přesně. Jela jsem z jednoho klubu rockerskýho tady v Praze, Futurum se jmenoval, noční tramvají domů, načež jsem potkala takovýho mýho přítele, s kterým jsem dřív chvilku byla, asi jen pár měsíců. By-

dlel kousek od nás, dvě zastávky, ale neviděla jsem ho půl roku. Načež jedu tou noční tramvají a vidím, jak nastupuje do té samý tramvaje, kde jsem byla já. Tak jsme spolu začli kecat jako vždycky. A pak jsme si šli ještě sednout do parku a do rána jsme tam prostě seděli a já jsem říkala, že mě to takhle nebaví, tak šel pro nějakou flašku. A on mi začal vyprávět o perníku. A jak byl na tom perníku, tak on vyprávěl jenom o tom perníku a mě to vůbec nebavilo, takže jsem si pila svoji flašku a on si vyprávěl na tom perníku o tom perníku. Načež jakoby zákon schválnosti bylo to, že jsem ho potkala hned zase druhý den, taky takhle blbě v noci, taková blbá náhoda. A jak mi o tom vyprávěl zase znova to samý, tak už mi to šlo do hlavy. A já jsem se ho zeptala, jestli by mi to dal, že bych to chtěla zkusit. Protože mi o tom nadšeně vyprávěl od jedný asi až do pěti nebo do sedmi do rána. Ale nedal mi, jenom vyprávěl.

A moje ségra měla přítele, se kterým se rozešla, ale jak jsme ségry, tak měla některý moje věci a ty u něj zůstaly. A já jsem si k němu pro ty věci došla a vyprávěla jsem mu všechno o tom svým bejvalým příteli, co jsem se s ním potkala a co mi vyprávěl všechno to o perníku. Načež on mi řekl, že ségra taky brala. To nikdo netušil u nás v rodině, vlastně byla taky na fetu. Takže jsem úplně vyvalila oči, protože jsem chtěla od něho nějakou radu. Chtěla jsem nějakou reakci na to, co se mi stalo s tím vyprávěním o perníku. Ale ta reakce byla taková, že vlastně moje ségra taky brala a že, jestliže chci, tak ať přijdu večer a že mi perník dá. Takže můj předchozí přítel jenom povídal a bejvalej přítel mojí sestry mi perník dal. Tak jsem si ho píchla u něho v bytě. Ještě že jsem tam šla s kamarádkou ze školy. Ta si tenkrát

nedala, i když pak skončila na těch drogách taky. Bylo to tak, že ten perník jakoby rozpustil, a já si ho píchla, ale tehdy to se mnou nic neudělalo. Myslela jsem si, jestli to nebylo špatně udělaný, protože jsem neměla žádný pocity, co jsem čekala.

Ale jak jsem už znala ty lidi od sestry nebo z Futura a těch klubů, kde ty drogy byly, i když já to nejdřív nevěděla, tak jsem to říkala jedný holce, co se mi stalo, že jsem dostala od kamaráda perník, a nic to se mnou neudělalo, ale že bych to chtěla zkusit opravdu a kde se to shání. A ona mi řekla, že ať jdu do Discobolosu že tam se to prodává. Tak jsem šla do Discobolosu, a tam už jsem ty lidi začala poznávat. A když jsem tam vešla, tak mě hned zdravili a už mi začali nabízet. Tam jsem dostala úplně poprvý perník, co už byl dobrej. No, dalo mi to energii. Hrozně mě bavilo tancovat, ještě nějaký světla, všechno zářilo, bylo to fajn. Víím, že jsem měla problémy si to píchnout, snad až po desátý jsem si to nějak do tý žíly vpravila, byla jsem celá rozpíchaná, ale pak to byl skvělej pocit.

Když jsem si tehdy dávala perník, tak už když se domačkává stříkačka, tak už to najíždí do toho těla a do hlavy takovým způsobem, že jsem se rozplývala třeba takhle dvě hodiny na posteli a pak jsem začala navíc dostávat energii, byl to prostě hrozně krásnej stav. Úplně se mi rozjasnily barvy, bylo to všechno takový krásný, šťastnej stav. A to mělo takhle hodně lidí, že jsme si pak mezi sebou třeba začali dávat okamžitě dárčky, různý blbosti. Že jsme všichni byli šťastný. To mně bylo už patnáct. Srovnala bych to s mým prvním orgasmem, kterej jsem dostala až teda ve třiceti letech s Romanem.

Já jsem ten perník ale pořád neuměla moc brát, byla jsem nezletilá holka a oni mi to na tom bytě dávali, tak